

En altaf getur góða menn,
og guðspjöll eru skrifuð enn.
Hvert líf er jafnt að eðli og ætt,
sem eitthvað hefir veröld bætt.

Og löndin eiga mikla menn,
og menning sinni koma enn,
og geislar andans allir sér,
í einnar sálar brennigler.

Og sama og hans er sumra mein,
og sama þeirra dauðakvein,
á litlum brotum byrja fá
á blessun lands og hverfa frá.

Þá hugraun líður hetja sú,
sem hreinsa reyndi sið og trú,
en deyr sem andstyggð alnúgans
í útskúfun síns föðurlands.

Og þjóðskörungur böl það ber
á banadægri er þreyttur sér,
að fólk hans loksins sveik sig sjálft,
og sættum tók við minna en hálf.

Og skáldið hreppir hlutfall það,
sem hversdagslífið þrengir að,
og hnígur undir önn og töf
með öll sín beztu ljóð í gróf.

Já, sjálfur bóndinn veit það vel,
sem vildi rækta kalinn mel,
en fellur svo að séð ei fær,
hve sveitin af hans vinnu grær.

